

॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ इतिस्त्रीपर्वणिनैलकंठीये

अधर्मो धर्मतां याति स्वामी चेद्दार्मिको भवेत् ॥ स्वामिनो गुणदोषाभ्यां भृत्याः स्युर्नात्र संशयः ॥ ३३ ॥ दुष्टं राजानमासाद्य गतास्ते न यानृप ॥ एतमर्थं महाबाहो नारदो वेदतत्त्ववित् ॥ ३४ ॥ आत्मापराधात्पुत्रास्ते विनष्टाः पृथिवीपते ॥ मातान् शोचस्व राजेंद्र न हि शोके स्तिकारणं ॥ ३५ ॥ न हिते पांडवाः स्वल्पमपराध्यंति भारता ॥ पुत्रास्तव दुरात्मानो यैरियं घातिता मही ॥ ३६ ॥ नारदेन च भद्रं ते पूर्वमेव न संशयः ॥ युधिष्ठिरस्य समितौ राजसूये निवेदितं ॥ ३७ ॥ पांडवाः कौरवाः सर्वे समासाद्य परस्परं ॥ न भविष्यंति कौंतेय यत्ते कृत्यं तदा चर ॥ ३८ ॥ नारदस्य वचः श्रुत्वा तदा शोचं तं पांडवाः ॥ एवं ते सर्वमाख्यातं देवगुह्यं सनातनं ॥ ३९ ॥ कथं ते शोकनाशः स्यात्प्राणेषु च दयाप्रभो ॥ स्नेहश्च पांडुपुत्रेषु ज्ञात्वा दैवकृतं विधिं ॥ ४० ॥ एष चार्थो महाबाहो पूर्वमेव मया श्रुतः ॥ कथितो धर्मराजस्य राजसूये कृतूत्तमे ॥ ४१ ॥ यतितं धर्मपुत्रेण मया गुह्ये निवेदिते ॥ अविग्रहे कौरवाणां दैवं तु बलवत्तरं ॥ ४२ ॥ अनतिक्रमणीयो हि विधीराजन्कथंचन ॥ कृतांतस्य तु भूतेन स्थावरेण चरेण च ॥ ४३ ॥ भवान् धर्मपरो यत्र बुद्धिश्चेष्टश्च भारत ॥ मुख्ये प्राणिनां ज्ञात्वा गतिं चा गतिमेव च ॥ ४४ ॥ त्वां तु शोकेन संतप्तं मुख्यमानं मुहुर्मुहुः ॥ ज्ञात्वा युधिष्ठिरो राजा प्राणानपि परित्यजेत् ॥ ४५ ॥ कृपालुर्नित्यशोवीरस्तिर्यग्यो निगतेष्वपि ॥ सकथं त्वयिराजेंद्र कृपां नैव करिष्यति ॥ ४६ ॥ मम चैव नियोगेन विधेश्चाप्यनिवर्तनात् ॥ पांडवानां च कारुण्यात्प्राणान्धारय भारत ॥ ४७ ॥ एवं ते वर्तमानस्य लोके कीर्तिर्भविष्यति ॥ धर्मार्थः सुमहांस्तात तप्तं स्याच्च तपश्चिरात् ॥ ४८ ॥ पुत्रशोकं समुत्पन्नं दुताशं ज्वलितं यथा ॥ प्रज्ञां भसामहाभाग निर्वापय सदा सदा ॥ ४९ ॥ वैशंपायन उवाच तच्छ्रुत्वा तस्य वचनं व्यासस्यामिततेजसः ॥ मुहूर्तं समनुध्याय धृतराष्ट्रो भ्यभाषत ॥ ५० ॥ महता शोकजालेन प्रणुन्नोऽस्मि द्विजोत्तम ॥ नात्मानमवबुध्यामि मुख्यमानो मुहुर्मुहुः ॥ ५१ ॥ इदं तु वचनं श्रुत्वा तव देवनियोगजं ॥ धारयिष्याम्यहं प्राणान् घटिष्ये न तु शोचितुं ॥ ५२ ॥ एतच्छ्रुत्वा तु वचनं व्यासः सत्यवतीसुतः ॥ धृतराष्ट्रस्य राजेंद्र तत्रैवांतरधीयत ॥ ५३ ॥ इति श्रीमहाभारते स्त्रीपर्वणि जलप्रदानिकप० धृतराष्ट्रविशोककरणे अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ ॥ ७३ ॥ जनमेजय उवाच गते भगवति व्यासे धृतराष्ट्रो महीपतिः ॥ किमचेष्टत विप्रर्षे तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ १ ॥ तथैव कौरवो राजा धर्मपुत्रो महामनाः ॥ कृपप्रभृतयश्चैव किमकुर्वत ते त्रयः ॥ २ ॥ अश्वत्थामः श्रुतं कर्मशापश्चान्योन्यकारितः ॥ दत्तांतमुत्तरं ब्रूहि यदभाषत संजयः ॥ ३ ॥

भारतभावदीपे अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ ॥ ७३ ॥ गते इति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥